Irecuperabilul Donald

Ca de obicei, lumea se contură brusc în jurul lui şi, tot ca de obicei, Donald fremătă, încântat.

„Bun sosit în 27 septembrie 1992, domnule!"îşi ură. „Bucureştiul e la picioarele dumneavoastră! Cuceriţi-l!"

Zâmbi, îşi studie în grabă hainele neobişnuite, aprinse o pseudo-ţigară (recuzită absolut necesară pentru camuflarea tragerii de timp) şi îşi roti ochii, cercetător, neneglijând nici un amănunt din cele observate: blocuri urâte, înghesuite, cu tencuiala ciupită de amprentele murdare ale anilor; strada desfundată şi îngustată de automobile parcate dezordonat; câteva cumetre grase cărând sacoşe burduşite; câţiva copii murdari jucându-se nu departe de un container ce trona printre gunoaie răvăşite, emanând un miros fetid, aproape insuportabil; o melodie lălăită pe nas: „Eu i-am spus nevestei mele / să nu se ducă la lemne." Privirile lui Donald căutară şi descoperiră cântăreţul, un mustăcios gol până la brâu, irigând, cu un ibric văduvit de coadă, trei ghivece mari ce se lăfăiau, în echilibru instabil, pe balustrada unui balcon de la etajul al treilea.

„Totuşi... Totuşi, fufele de la «Localizări» nu mi-au dat indicaţii suficient de precise", conchise, posomorându-se. Nu putea crede că liderul unui partid politic de o asemenea importanţă arfi locuit şi votat vreodată într-un astfel de cartier!

Misiunea lui banală părea să se complice - şi nu din vina lui. El ar fi trebuit doar să fie prezent la ora şi la locul indicat şi să dilate, numai pentru sine, o fracţiune de secundă, aducând-o la dimensiunea a cinci minute, timp arhisuficient ca să se strecoare neobservat în spatele liderului tocmai când va fi încununat cu ştampila „votat" numele unui candidat la preşedinţie. Ar fi ajutat astfel la descâlcirea încurcatelor iţe ale unui agitat sfârşit de mileniu - şi încă pe una din liniile de timp principale!

După o scurtă ezitare, se hotărî să-i ceară o informaţie fetişcanei blonde care se apropia. „Doar n-o să se modifice trecutul pentru o biată întrebare!"

– Scusati-ma, tomnisora, stiti cumva daca la acest sectia voteasa si tomnul...? La auzul numelui, fata clipi surprinsă, ceea ce n-o împiedică să îl cântărească, o

secundă mai târziu, cu priviri sticlind a râs.

„Uite la el! Ce stil are la agăţat! Da' e-nţolit ca lumea! Chiar o fi v'un observator străin? Unu' mai picat din lună?"

– Da' de unde, domnule, îi răspunse, luând un aer serios. Ce să caute ăsta în Militari? Ăsta stă în...

Un al şaselea simţ - sau poate doar frângerea, pe o notă falsă, a lălăielii din balcon - îl făcu pe Donald să ridice ochii tocmai când mustăciosul lovea un ghiveci, ca din greşeală, aşa că o înhăţă pe fată de braţ, trăgând-o spre el. Ea ţipă scurt, a surpriză, în vreme ce recipientul de lut se zdrobea de caldarâm, la picioarele lor, împroşcând gălăgios cioburi zdrenţuite. Chipuri curioase se iţiră la ferestre. Fata privi în sus, observă retragerea grăbită a mustăciosului, se smuci din mâna interlocutorului ocazional şi se repezi spre intrarea blocului, urlând:

– Idiotu' dracului! Gelos împuţit! De data asta putea să mă omoare! Cuvintele izbiră auzul lui Donald ca un semnal de alarmă.

„Dumnezeule! Dacă o omora! Dacă o rănea numai! Din cauza mea! Pentru că am oprit-o eu! Aş fi modificat trecutul!"

Răsuflă uşurat, bucurându-se şi pentru că ghiveciul spart fusese gol. „N-a pierit nici măcar o floare!"

Dar un alt gând îl înfioră imediat, făcându-l să privească, îngrijorat, de-a lungul străzii. „Dacă obiectul, atins poate fără intenţie, trebuia să cadă în capul altcuiva, care a fost nevoit să ocolească locul ocupat de ea?" Dar nu, nici una din traiectoriile rarilor trecători nu părea că ar fi putut să intersecteze spaţiul buclucaş.

Tremurând, darsperând din tot sufletul că spargerea unui ghiveci nu putea produce ceea ce „Cartea Timpului" numea o modificare, Donald se hotărî să se întoarcă acasă. Oricum, trebuia să le ceară celor de la „Localizări" coordonate mult mai precise. Investigaţiile la faţa locului erau prea periculoase! Profită de un moment în care atenţia observatorilor de la ferestre se îndreptă spre etajul trei - blonda ieşise pe balcon şi înjura

birjăreşte - şi dispăru, pur şi simplu, îndreptându-se spre locul şi timpul său de baştină.

O scurtă ameţeală. Alunecări şi rostogoliri vertiginoase. Şocul impactului cu un obstacol vâscos, parcă elastic. Şi imediat senzaţia că străbătea un zid de gelatină...

Se pomeni tolănit într-un fotoliu, împovărat de trupul gol

al unei femei, sărutându-i sânii...

îi întâlni ochii şi o văzu speriindu-se de privirea lui. Apoi văzu că era tânără, frumoasă şi... străină!

O azvârli de parcă trupul ei ar fi devenit brusc fierbinte, îşi frecă pleoapele, privi nedumerit încăperea necunoscută şi sări, ca teleghidat, în picioare.

– Ai înnebunit, Roland?! ţipă femeia, adunându-se de pe covorul gros şi străduindu-se (fără să ştie prea bine de ce) să se înfăşoare în prosopul care zăcuse alături.

„Aici mă cheamă Roland", observă Donald, încercând să se calmeze. „Aici", adică unde? în ce lume nimerise? Crease o ramificaţie provocând spargerea ghiveciului ăluia blestemat? Sau se zăpăcise în aşa hal încât se pierduse într-un nod şi schimbase linia de timp?

– Ce te-a apucat? insistă femeia, studiindu-l intrigată.

„Poate sunt şi îmbrăcat cum nu se cuvine", cugetă el, şi făcu doi paşi spre stânga, nerăbdător să-şi zărească imaginea reflectată în oglinda ovală încrustată într-un perete, printre aplice argintii.

Purta numai un şort plisat, cu hiperbole verzi pe fond alb, cu o vagă tentă gălbuie.

„Deci teoria se adevereşte. îmbrăcămintea se poate schimba şi independent de voinţa mea", constată, mulţumit că, cel puţin, „Cartea Timpului" se dovedea fără cusur - şi se concentră, străduindu-se să şi-o amintească până în cele mai mici amănunte.

Ei bine, atunci când eşti pe o ramificaţie creată de tine însuţi, nu te pomeneşti, ca musca-n lapte, în toiul unor evenimente de neînţeles. Asta se întâmplă doar când te rătăceşti - şi îţi disloci omologul!

„Drace! Omologul!"

– Roland! Ţi-e rău? se impacientă femeia, şi Donald, cu ochii încă pironiţi în oglindă, observă că pălise.

„Lui Roland îi e rău! Sigur!" îşi spuse. „Unde-o fi nimerit nenorocitul? La biroul «Localizări», în cabinetul şefului, sau în dormitorul lui Kim?"

– Roland, spune ceva!

– în dormitor! spuse, şi nu-şi dădu seama că o spusese decât după ce observă grimasa stupefiată a femeii. „Vroiam să mă duc acasă", îşi continuă gândul. „Deci Roland a intrat şi în

dormitorul lui Kim, sau e pe punctul de a o face, fără doar şi poate! Măcar de-ar fi un Iniţiat! Altfel... Urât am încurcat-o!"

– Donald a dat buzna în dormitorul meu! ţipă Kim, pe acel ton acru pe care nu-l folosea decât în momentele ei cele mai rele.

Paraexploratorul Jim Troth miji ochii şi strânse din buze. Şi Kim dăduse buzna în biroul lui - iar lui îi displăcuse întotdeauna felul în care ea abuza de şansa de a fi sora şefului celui cu care se măritase.

– Sunteţi certaţi? mormăi. Parcă te lăudai că majoritatea misiunilor lui se sfârşesc cu adevărat în camera ta. Ce ţi s-a năzărit de data asta?

– De data asta e nebun! se răsti ea - şi Jim tresări, deodată înţelegând de ce, de aproape o oră, simţea ceva straniu, ca un soi de prezenţă ce nu se armoniza cu lumea înconjurătoare.

Donald nu era nebun! Altceva, mult mai grav, se întâmplase!

– Iareu m-am săturat, continuă Kim. Prea multe interdicţii, prea multe misiuni secrete! Şi mi-e lehamite de minciunile lui - şi de ale tale!

– Minciuni? Nu mai spune!

– N-o spun numai eu! Mulţi susţin că în spatele I.I.I.-ului se ascund maşinaţii dubioase. Şi primejdioase - mai ales!

Jim se foi pe scaun, apoi surâse cu dispreţ:

– Bârfe...

– ...le unor inculţi! completă Kim, proptindu-şi mâinile pe birou şi ţintuindu-l cu toată ironia de care se simţea în stare. Ştii de câte ori mi-ai spus asta? Şi el, ştii de câte ori mi-a repetat-o?

Jim surâse din nou - cu blândeţe, se ridică, o prinse de umeri şi o conduse lângă un fotoliu.

– Draga mea, aşează-te, calmează-te, şi explică-mi care ţi-e necazul... Ea se supuse, oftând.

– E nebun! A intrat în casă fără să-l simt, ca de obicei, dar, ca niciodată, l-am auzit înjurând în camera lui - înainte de a se năpusti într-a mea. S-a uitat de jur-împrejur ca şi cum s-ar fi trezit în altă lume şi, cum a dat cu ochii de mine, a început să zbiere: „M-ai smuls din casa mea, vrăjitoare împuţită! Unde e Emma? Şi de ce eu, Roland Runk, cetăţean de frunte al Edinburgului, sunt înfăşat în ţoalele astea pocite?" La început am râs. Ştii, Donald face uneori glume ciudate... Numai că s-a

repezit şi a dat să mă sugrume... Aşa că, ce era să fac? I-am ars un genunchi unde trebuie - dar exact unde trebuie, zău că nu m-aş fi crezut în stare! - şi a picat zvârcolindu-se. Pe urmă am fugit, l-am încuiat în cameră şi...

– Şi ai veni imediat încoace. Ai făcut bine, Kim, foarte bine! spuse Jim, încurajator.

– Pe naiba! pufni ea. M-am dus directîn camera lui, i-am cotrobăit prin fişiere, prin sertare, prin dulapuri - şi am găsit asta, în buzunarul dublu al unei haine vechi. „Cartea Timpului", de Marana Cerioniacev, ediţia 2214, pe folie nedegradabilă. Pare citită şi răscitită!

– Vai de capul tău! exclamă Jim. Ai încălcat Interdicţia! Ai uitat că în camera unui agent al I.I.I.-ului nu intră nimeni, nici măcar rudele cele mai apropiate?

– Aida-de! se supără ea. Deci soţul meu e gata să mă omoare pentru că s-a întors cu minţile rătăcite dintr-o misiune ultrasecretă - ca toate misiunile lui, de altfel - şi eu n-am dreptul să cercetez, să aflu ce naiba se întâmplă?!

– Cercetarea o fac echipele noastre! Nu trebuia să intri, nu trebuia să cotrobăieşti, nu trebuia să iei cartea, nu trebuia s-o răsfoieşti... Sau n-ai răsfoit-o?

Ea se strâmbă, ofensată.

– S-o răsfoiesc?! Aşa fraieră mă crezi? Am citit direct „Concluziile". Uite, astea! îi întinse cartea, deschisă aproape de sfârşit.

Jim îşi aruncă ochii asupra primelor cuvinte. Pe urmă nu mai citi. Ştia totul pe dinafară.

Deci Kim aflase! Iar cei care, întâmplător sau nu, aflau, trebuiau iniţiaţi. Dacă treceau testul! Dacă nu, tratamentul de „limpezire" a memoriei era rapid şi fără efecte secundare... Totuşi... Nu-i putea face soră-si una ca asta!

– Kim, îi spuse - şi ea, surprinsă de tonul lui grav, înălţă ochii - ai mai povestit cuiva toate astea? Ai mai pomenit cuiva despre carte?

– Nu. Dar de ce... Elzâmbi.

– în sfârşit, o veste bună!

– Ce...?

– Taci! Şi ascultă-mă bine! Oricine şi orice te-ar întreba, nu spui decât că l-ai încuiat pe Donald în cameră şi ai venit într-un suflet încoace...

– Dar, protestă ea, lovind cartea cu dosul mânii, el... Nu-i aşa că nu-i Donald?

– Ţi-am spus să taci! Nu pricepi odată?

Ea tresări şi se ghemui, instinctiv, în fotoliu. El continuă:

– Nu spui că ai încălcat Interdicţia şi nu sufli, nimănui, nici un cuvinţel despre terfeloaga asta! Şi, fără s-o mai deschizi vreodată, o pui exact unde ai găsit-o. Şi uiţi ce ai citit!

– Cum...?

– Adică te porţi, chiar şi faţă de Donald, când va reveni, când **îşi** va reveni, chiar şi faţă de mine, ca şi cum n-ai fi citit „Concluziile" niciodată. Altfel or să te ajute alţii să le uiţi, şi nu ştiu cât de mult o să-ţi placă!

– Şi... Donald?

– Asta o rezolv eu. Tu aştepţi aici până-ţi scot nebunul din casă.

– Da, Jim, murmură, ostentativ spăsită. Dar el ieşise deja şi îl auzi blocând uşa.

– Du-mă în dormitor, te rog, spuse Donald. Eu nu... nu pricep ce se întâmplă cu mine. Nu-mi amintesc cine sunt, cine eşti, unde suntem...

– Sunt Emma! exclamă ea, prinzându-şi prosopul cu o broşă aurită. Emma, soţia ta! Soţia-de-trup-şi-suflet! adăugă, luându-l de mână. Vino! Nu-ţi aminteşti nici unde ţi-e dormitorul?!

– Nu, bâigui el. Am uitat..., dintr-o dată..., multe... Cred... Cred că e o boală!

– Mda, murmură ea, conducându-l pe o scară spiralată. Mda, e ca o boală... O să mă sfătuiesc cu Celelalte... O să chemăm medicul... sau exorcistul...

„Exorcistul? Doamne, unde am nimerit?!" se sperie Donald.

– Ştii, spuse, şovăind, în vreme ce ea comanda, printr-o apăsare a mâinii, deschiderea unei uşi-diafragme, parcă prind un fir...

– Da? făcu ea, sincer încântată.

– Am impresia..., adică nu, convingerea că trebuie să merg la sediul I.I.I.-ului.

– I.I.I.?! se miră femeia, dezamăgită.

– Institutul de Investigaţii Istorice. Sigur sunt aşteptat acolo! Doar că nu-mi amintesc unde este şi...

– Culcă-te, dragul meu, îl sfătui ea, împăciuitoare, parcă adresându-se unui copil supărat şi bolnav. E mai bine aşa... Spui vorbe fără sens... Poate că ai şi febră...

„Nu există I.I.I.-ul?!" se impacientă Donald. „Nu se poate! în timpul nostru, îl au toate ramificaţiile! Toate ramificaţiile cunoscute", se corectă, simţind fiori reci pe şira spinării. „Şi se spune că cele necunoscute sunt mult mai numeroase, deci probabilitatea... Dar dacă am greşit data?" se agăţă de un fir de speranţă pe care, imediat, îl reteză singur: „Imposibil, doar cronomobilul e implantat în cutia craniană, preia comenzile direct... Numai un nebun ar putea să greşească! Şi totuşi..."

– Emma, ce zi e astăzi? întrebă, în timp ce se întindea în imensul pat oval şi se lăsa învelit cu o cuvertură pufoasă.

– Vai, se lamentă ea, ai uitat şi asta! E Ziua Zilelor, e a şaptea zi lunii a şaptea în a şaptea zi a săptămânii! Este, iubitule, o zi-de-desfătare!

„7 iulie. Până aici se potriveşte", socoti Donald. „în fine, ar trebui să fie joi, dar poate pe aici joia e ziua a şaptea..."

– Ce an? mai întrebă, înfrigurat.

– '777! A şaptea zi a săptămânii e a şaptea zi a lunii a şaptea din anul şapte sute şaptezeci şi şapte! Nu e minunat? Adică arfi fost, se întristă, dacă tu...

– 777? Zise el, surexcitat. 777 după cât?

– Ce spui?! se strâmbă Emma. Apoi surâse, înţelegând: 777 după 2000. 2777, bineînţeles!

Donald scrâşni din dinţi, înciudat. Nu greşise! Deci... Nu putea fi decât pe una din ramificaţiile care nu cunoşteau deplasarea în timp. Ce ghinion! Tocmai lui să i se întâmple!

– Dar suntem în Edinburg? continuă să întrebe, gândindu-se că, dacă nu greşise timpul, poate greşise locul.

– Da, se bucură ea. Vezi, tot ţi-a mai rămas câte ceva în minte!

– Şi nu există I.I.I.-ul?!

– Te rog, nu mai tot pomeni despre asta! Şi încearcă să dormi până le adun pe Celelalte!

Kim recitise „Concluziile". De zece ori. Dorea să le memoreze pentru ca, după ce lucrurile se vor fi liniştit, să le răsucească pe toate părţile, interpretându-le în fel şi chip, pe îndelete. Se ridică, destinzându-şi muşchii amorţiţi, ascunse cartea într-unul din buzunarele de la piept şi prinse să măsoare

încăperea cu paşi mărunţi, recitând acea parte a celor abia învăţate care părea să fie cheia misterioasei metamorfoze a lui Donald:

„Un explorator al trecutului care a reuşit să evite modificarea timpului explorat trece, în cursul transferului spre timpul propriu, prin cel puţin un nod (N), adică printr-un moment în care un altul a operat o modificare, sau în care, în cel puţin două lumi paralele se produc evenimente majore comune (de exemplu, cataclisme). în acest moment al nodului (T_n), dacă, dintr-un motiv sau altul, nu poate atinge concentrarea necesară sesizării

propriei sale linii de timp, exploratorul poate aluneca pe o alta, ajungând în final tot în timpul propriu (T), darîntr o lume paralelă (E) care a evoluat favorabil existenţei sale şi

în care există un omolog al său. în acest caz, apariţia sa în lumea E implică transferul nevinovatului (şi poate neiniţiatului) său omolog din lumea E în lumea 0, lumea din care provine exploratorul.

Această schimbare este întotdeauna sesizată, într-un fel sau altul, mai curând sau mai târziu, de către Paraexploratori (numiţi şi Mari Iniţiaţi), care se pot deplasa, prin proprie voinţă, de pe o linie de timp pe alta şi care pot exista şi acţiona, pe timp limitat (a cărui durată depinde de capacităţile fiecăruia), atât în lumi care au evoluat nefavorabil existenţei lor, cât şi în lumi în care au un omolog, darfără a perturba existenţa acestuia. Ei rjot acţiona (nu întotdeauna cu succes) în sensul normalizării situaţiei..."

în spatele ei, uşa se deschise brusc. Kim se răsuci, speriată, simţindu-şi inima accelerând. Dar nu era decât Jim. E drept, agitat şi botos, ca întotdeauna când lumea nu

se mişca după bunul lui plac.

– Dă-mi cartea! îi porunci, pornind dezintegratorul de deşeuri. Nu te holba, dă-mi-o odată!

Ea o scoase, o privi cu părere de rău şi i-o azvârli, bombănind:

– Parcă vroiai s-o pun la loc. Zău că nu te-nţeleg!

– Nu mai ai unde s-o pui. în apartamentul vostru sunt toţi paraexploratorii din Institut. în fine, toţi în afară de mine. Presupun că ai reţinut ce e un paraexplorator. Nu?

– Mda, aprobă ea, aruncând o ocheadă către

dezintegratorul în care cartea se mistuia scrâşnind. Dar trebuie să zic că habar n-am!

– Nu face pe nebuna! Nu acum, când ăia confiscă..., ăăă, retrag efectele lui Donald. Din fericire, n-ai lăsat amprente (slavă Domnului că ai avut măcar atâta grijă!), dar au descoperit lipsa cărţii. Sper să nu te dai de gol - va fi un interogatoriu, vei fi întrebată despre ea.

– Le „retrag"? întrebă Kim. Cu ce drept?

– Aplică Regulamentul, răspunse el, evaziv.

– ?!

– Aşa se procedează în cazul irecuperabililor, înţelegi?

– Nu, spuse ea sec. Jim oftă.

– Să vezi, acolo, ăăă, de unde vine Roland Runk, nu există I.I.I.

– Şi ce-i cu asta? Şi de unde o ştiţi?

– Regulamentul. Când descoperim un dislocat, ca Roland, îl provocăm, nu contează cum, e important doar să nu-i stârnim bănuielile, să ne descrie sediul I.I.I.-ului. Pentru că nu există nici măcar două care să fie identice. Aşa identificăm linia de timp pe care e iniţiatul nostru rătăcit. Numai că Roland n-a auzitîn viaţa lui de I.I.I.!

– Cu atât mai simplu, înseamnă că Donald e pe linia fără I.I.I....

– Vrei să spui, pe una dintre ele!

– Sunt mai multe?!

– Te cred! Harta spaţio-temporală pe care o avem cuprinde doar liniile pe care există paraexploratori, adică unde există Institutul. Iar Zona Necartografiată e, practic, infinită. Unde să-l căutăm pe Donald mai întâi?

– Darsingur... nu poate reveni? Jim rânji.

– Ei bine, n-ai citit chiar toată cartea! Altfel ai fi ştiut că tot ce poate face un simplu Iniţiat, ca el, e să se plimbe pe linia aia şi să se lase să alunece, orbeşte, prin vreun nod, Dar asta nu-i garantează ieşirea din Necartografiat, ba chiar poate înrăutăţi lucrurile, stârnind un lanţ de dislocări. Şi nu cred c-o s-o facă! Cel mult, îşi va folosi cronomobilul ca să-şi dilate secundele - pentru distracţie, atât!

– Ea, spuse Emma, arătându-i-o pe matroana planturoasă, căruntă, cu zâmbet generos, e Clara, soţia-de-cuget. Ţi-o aminteşti?

– Vag, minţi Donald. Şi căscă, gândindu-se că era mult de când nu mai dormise aşa bine ca acolo, în patul ospitalier, răcoros.

– Ea e Vivian, continuă Emma, luând-o de mână pe una din cele două blonde superbe. E soţia-de-protocol. Şi ea, adăugă, atingând pântecul rotunjit al brunetei cu ochi verzi, e Rachel, soţia-mamă.

– Desigur, mormăi Donald. Simt că-mi voi reaminti totul. Dacă mă ajutaţi...

Şi ele surâseră, răspunzând zâmbetului lui timid, de băieţel dezorientat, şi Emma continuă să-i povestească că a doua blondă era soţia-de-suflet, că cele patru fetişcane care şi dădeau coate erau soţiile-de-trup, că bogăţia lui era proverbială, că de doi ani era în Consiliul Metropolei, că urma să devină, în curând, primar...

Şi zâmbetul lui Donald se lăţi, încrezător... Ghinionul fusese noroc! Să se pomenească, în plină Zonă Necartografiată, puternic, bogat, iubit, răsfăţat...

– Cred că îmi e mai bine. O să-mi revin. Numai cu voi! Fără medic, fără exorcist. Să nu facem vâlvă. Nu e înţelept.

„Pentru că m-ar putea găsi, cine ştie cum, din întâmplare", îşi continuăraţionamentul -pentru sine. „Şi sigur m-ar retrograda. Aş ajunge la «Localizări», sau la «întreţinere». Mă îndoiesc că Jim ar putea (ba cred că nici n-ar vrea!) să mă scape doar cu o mustrare! Cât despre Kim... Ochii care nu se văd se uită, ce dracu'!"

– Aşa cuget şi eu, încuviinţă Clara. Şi, Roland, dacă noi gândim la fel, e un semn bun!

– O, da, se bucură Rachel, iar celelalte îşi înclinară capete aprobator şi-i adresară câte

un zâmbet entuziast.

„Sărmane Roland!", îl compătimi Donald, visător. „Oare o să ard în focul Gheenei fiindcă, fără de voie, te-am făcut să pierzi ce ai pierdut şi să găseşti ceea ce bănuiesc că ai găsit?"

– N-aş fi crezut că îi vei convinge că n-ai încălcat Interdicţia... Dar ai reuşit! exultă Jim. Nute bucuri?... întotdeauna ai fost ciudată!

înghiţindu-şi o lacrimă, Kim simţi că detesta I.I.I.-ul (şleahta de iniţiaţi care refuza unei - adică **unor** - lumi întregi adevărul) şi că aproape îl ura pe Jim. Aproape că îşi ura fratele

care nu încerca să înţeleagă că ea pe Donald îl iubea - adică îl iubise, căci era ca şi mort. Fratele care nu realiza că ei i se părea dezolantă camera din care „soborul" de paraexploratori strânsese tot ce amintea de iniţiatul rătăcit... „Ca şi cum nu ar fi fost locuită niciodată, ca şi cum bietul Donald nici n-ar fi existat. Irecuperabilul Donald! Ce porcărie!"

– Ai grijă, o avertiză Jim după ce părăsiră încăperea, în timp ce îi comanda sintetizatorului un reconfortant cu aromă de piersici, să pari cât mai îndurerată când îl vei vizita pe... celălalt la balamuc! Şi să-l vizitezi cel puţin de două ori pe lună! Asta în primul an, specifică, fără să observe că ea era cu gândurile departe. Pe urmă îţi răreşti vizitele şi, peste încă vreo doi ani, o să poţi divorţa fără să stârneşti vreo bănuială!